

n um jólakonuna

Tragedy

When you lose control and you got no soul

It's tragedy

When the morning cries and you don't know why ...

"For ólukkan, Duddan," hoyrði hon hann fyrri sær, "liggur tú her og grundar?" Soleiðis plagdi hann siga, maðurin við síða, hvíta skegginum og stóra búkinum. Hann var eldri enn hon og tosaði so gamalsligt. Sum tá ið hann var barn fyrri öldum síðan.

Og annars æt hon ikki Duddan. Skítbýtt navn, men hann helt, tað vera so fitt og eitt yndisorð, tá ið hann var blíður og alskin.

Duddan! Hon spýtti tað út ímillum tenninar. Hví ikki diddan? Tað plagdu øll kalla hana, tá ið hon var lítil, og mamma og pápi áttu bara hana, didduna! Annars æt hon Frida! Vakra navnið, sum merkir hin fagra og vakra! Ella bara friður!

Friður! Friðarlig og friðsæl. Jólafriður! Hon tugdi upp á orðini. So tveitti hon dýnuna av sær og fór á føtur. Hon læt klæðini detta niður á gólvið og leyp út á geilar.

Friður, einsamøll og fræls! Hon kastaði seg í kavan. Kavafriður, menniskjafriður!

Krúpandi kuldakenslan fór sum elektriskur spenningur og stoytir ígjøgnum kropp og

sál, og hon var skjót á føtur aftur. Hoyrdist ikki okkurt ljóð? Flogfar kanska? Um nú ... Ja, um nú onkur hevði sæð hana?

Hon leyp inn og fekk sær flótt bað og klæði. So setti hon seg í kurvastólin, sum hekk niður úr loftinum.

Hon hevði biðið hann keypt sær stólin seinasta ár, tá ið hann og børnini fóru við jólapakkum. Og hann var komin aftur við tí stóli, hon ynskti sær.

Hon elskaði at sita í hesum stólinum. Føldi seg sveima ímillum himmal og jørð. Hevði hann bara kunnað flogið av sær sjálvum, so var tað, sum var hon umborð á einum flogfari. "Vælkomin umborð!" "Skulu tygum hava meiri at drekka?" "Er tað nakað, tygum ynskja?" Umsorgan og frálík sveiman millum himmal og jørð!

Hvat eg ynski mær? Jú, eg ynski mær tíð! Tíð til mítt lív, mínar bøkur, mínar sangir, mítt ... Eitt øðrvísi lív!

Hon hugdi rundan um seg. Skuldi hon byrja nú ella ... kanska rudda fyrst?

Nei! Nú!

Eingin sá kortini, um hon hevði ruddað. Tey spurdu hana akkurát líka nógv, hvar sokkarnir vóru, hosur, blusur, buksur, hógvur, hárturkari og ... Spurdu alla tíðina,

sjálvt um hon hevði lagt alt á pláss. Sama pláss, sum tað hevði havt í øldir, og sum tey øll vistu av.

... Nei, ikki bleiv hon skipsførari, men kanska kundi hon blíva húsførari...? Altso skipa fyrri í húsinum, so øll fingi sítt at gera? "Óli, tú gert matpakkarnar til í morgin." "Hanna, tak tú skitnu klæðini, sum liggja og sløðast, og bólka tey." "Petur, koyr tú skitnu klæðini í vaskimaskinuna!"

Ja, hví ikki? So vóru fleiri armar og hendur enn bara hennara hoggusloksarmar.

Vit elska tað, vit gera, og gera tað, vit elska! Ja, tað riggaði betri, og so fingi øll stundir til ymiskt, sum tey tímdu hvør sær, og hon skuldi ikki einsamøll gera tað, sum hini ikki tímdu.

Hon sveimaði uppi undir loftinum. Soleiðis skuldi tað vera! Ikki hon og so øll hini, men øll saman! Hurrá!

So kundi hon eisini gera ymiskt, sum maðurin var vanur at gera. Ymiskt, hon kundi hugsað sær, men ikki hevði havt stundir til! Eitt nú at býta jólapakkar út! Hon hevði pakkað teir við kærleika, og nú vildi hon síggja eyguni á børnunum og barnasálum jólaaftan!

Gleðin streymaði ígjøgnum hana, út í

fingraspíssarnar og niður í tærnar. Um allan kroppin! Bar henni uppi, so hon sveimaði rúm úr rúmi. Her varð nóg mikið at tríva í, men hon lat tað bara liggja. "Frida, læt tað fáa frið! Vit eiga øll ábyrgdina av hesum. Ikki bara eg, sum øsi meg upp í skúm, av at tit bara tveita úr hondunum. Vit øll kunnu brúka armar okkara. Øll kunnu, sum vilja!"

Men hon mátti eisini læra seg at stinga hendurnar í lumman og venda nakkan til. Lova teimum øllum framat og eisini lova teimum einki at gera. Tá bíðaði alt bara so mikið longri eftir, at tey gjørdur tað!

Jú, hon skuldi læra seg tað! Tað varð lættari hjá henni við tíðini. Og so skuldi hon eisini lástast, sum um hon hevði gloymt sær hoyritólið, tá ið spurningar og ørkymlan heglaðu niður yvir hana. Hon visti, at tað fór at henda!

Hon skuldi smílast og lata øðina perla av sær. Siga teimum, hvussu virðismikil tey vóru. Hvussu øll vunnu við at hjálpast at. Lurta eftir og spyrja, hvussu tað gekst hjá teimum. Skuldi svølgja ílsk orð og vera tolin ... Tolin, sum altíð!

Hon skuldi síggja tað, tey gjørdur, og rósa

